

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

11 май 2022 година *

„Икономическа и парична политика — Пруденциален надзор над кредитните институции — Конкретни надзорни задачи, възложени на ЕЦБ — Оценка на придобиване на квалифицирани дялови участия — Противопоставяне на придобиването на квалифицирани дялови участия — Забрана за обратно действие — Сила на пресъдено нещо — Прилагане на национални разпоредби за транспониране — Право на защита — Право на достъп до преписката — Право на изслушване — Ново основание — Предимство на правото на Съюза — Право на ефективна съдебна защита“

По дело T-913/16

Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest), установено в Рим (Италия),

Silvio Berlusconi, с местоживееене в Рим (Италия),

представявани от R. Vaccarella, A. Di Porto, M. Carpinelli, A. Saccucci, B. Nascimbene, N. Ghedini и A. Baldaccini, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ), представлявана от C. Hernández Saseto и G. Buono, подпомагани от M. Lamandini, адвокат,

ответник,

подпомагана от

Европейска комисия, представлявана от V. Di Bucci и A. Steiblyté,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на решение ECB/SSM/2016 – 7LVZJ6XRIE7VNZ4UBX81/4 на ЕЦБ от 25 октомври 2016 г., с което ЕЦБ отказва да разреши придобиването на дялово участие от Fininvest и от г-н Silvio Berlusconi в кредитното предприятие Banca Mediolanum SpA,

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав),

* Език на оригиналния текст: италиански.

състоящ се от: S. Parasavvas, председател, E. Buttigieg, F. Schalin, M. J. Costeira (докладчик) и Ал. Корнезов, съдии,

секретар: M. Nuñez Ruiz, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 септември 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

- 1 Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest) е холдингово дружество по италианското право, в което 61,21 % от капитала се притежава от г-н Silvio Berlusconi посредством дялови участия в четири дружества по италианското право.
- 2 Mediolanum е смесено финансово холдингово дружество, котирано на борсата, което до 30 декември 2015 г. притежава 100 % от капитала на Banca Mediolanum SpA.
- 3 Fininvest притежава 30,1 % от капитала на Mediolanum, а Fin. Prog. Italia притежава 26,5 % от капитала на това дружество.
- 4 След влизането в сила на Decreto legislativo n° 53 – Attuazione della direttiva 2011/89/UE, che modifica le direttive 98/78/CE, 2002/87/CE, 2006/48/CE e 2009/138/CE, per quanto concerne la vigilanza supplementare sulle imprese finanziarie appartenenti a un conglomerato finanziario (Законодателен декрет № 53 за транспониране на Директива 2011/89/ЕС за изменение на директиви 98/78/ЕО, 2002/87/ЕО, 2006/48/ЕО и 2009/138/ЕО по отношение на допълнителния надзор върху финансовите предприятия във финансов конгломерат) от 4 март 2014 г. (GURI бр. 76 от 1 април 2014 г., стр. 1790) Banca d'Italia (Централна банка на Италия) образува процедура по оценяване на жалбоподателите Fininvest и г-н Berlusconi като квалифицирани акционери в смесено финансово холдингово дружество.
- 5 С решение от 7 октомври 2014 г. Banca d'Italia приема, че изискването за добра репутация, съдържащо се в Decreto ministeriale n° 144 — regolamento recante norme per l'individuazione dei requisiti di onorabilità dei partecipanti al capitale sociale delle banche e fissazione della soglia rilevante (Министерски декрет № 144 за установяване на правила за определяне на изискванията за добра репутация на участниците в капитала на банките и определяне на релевантния праг на участие) от 18 март 1998 г. (GURI бр. 109 от 13 май 1998 г., стр. 101, наричано по-нататък „Министерски декрет № 144“), вече не е изпълнено по отношение г-н Berlusconi поради осъждането му с влязла в сила присъда на лишаване от свобода за данъчна измама вследствие на решение № 35729/13 на Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия) от 1 август 2013 г. (наричано по-нататък „Решението от 7 октомври 2014 г.“).

- 6 Поради това Централната банка на Италия, от една страна, разпорежда спиране на правата на глас на жалбоподателите и прехвърляне на дяловете им, надвишаващи 9,99 % от капитала на Mediolanum, и от друга страна, отхвърля искането за разрешение от страна на жалбоподателите за притежаването на квалифицирано дялово участие.
- 7 Жалбоподателите оспорват решението от 7 октомври 2014 г. пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио, Италия), който с решение от 5 юни 2015 г. отхвърля жалбата.
- 8 На 30 декември 2015 г. в резултат на обратно вливане Mediolanum е придобито от дъщерното си дружество Banca Mediolanum.
- 9 На 3 март 2016 г. Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) уважава подадената от жалбоподателите въззивна жалба срещу решението на Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) и отменя решението от 7 октомври 2014 г.
- 10 След посоченото в точка 8 по-горе сливане и решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г., посочено в точка 9 по-горе, Централната банка на Италия и Европейската централна банка (ЕЦБ) приемат, че съгласно член 22 и сл. от Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338) и член 19 и сл. от Decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (Законодателен декрет № 385, с който се утвърждава единният текст на законите в областта на банките и кредитите) от 1 септември 1993 г. (редовна притурка към GURI бр. 230 от 30 септември 1993 г., наричан по-нататък „TUB“), изменен с Decreto legislativo n° 72 (Законодателен декрет № 72) от 12 май 2015 г. е необходимо ново заявление за разрешение във връзка с това квалифицирано участие.
- 11 С писмо от 14 юли 2016 г. Централната банка на Италия приканва Fininvest да подаде заявление за разрешение за придобиване на квалифицирано дялово участие в срок от петнадесет дни. Тъй като в определения срок не е подадено заявление, на 3 август 2016 г. Централната банка на Италия решава да образува служебно административно производство срещу Fininvest, след което на основание член 15, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63) изпраща на ЕЦБ предложение за решение от 23 септември 2016 г., съдържащо неблагоприятно становище относно добрата репутация на приобретателите на въпросното дялово участие в Banca Mediolanum, с което се приканва ЕЦБ да се противопостави на придобиването.
- 12 С решение ECB/SSM/2016 – 7LVZJ6XRIE7VNZ4UBX81/4 от 25 октомври 2016 г. ЕЦБ се противопоставя на придобиването на квалифицирано дялово участие от жалбоподателите в Banca Mediolanum SpA, с мотива че те не отговарят на условието за добра репутация и са налице сериозни съмнения относно способността им да гарантират стабилно и разумно управление на тази финансова институция в бъдеще (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

- 13 По-конкретно, на основание членове 19 и 25 от TUB и член 1 от Министерски декрет № 144 за транспониране на Директива 2013/36, ЕЦБ приема че тъй като г-н Berlusconi, мажоритарен акционер и действителен собственик на Fininvest, е непрекият приобретател на дяловото участие в Banca Mediolanum и е бил осъден окончателно на четири години лишаване от свобода за данъчна измама, изискването за добра репутация, на което трябва да отговарят притежателите на квалифицирани дялови участия, по смисъла на член 23, параграф 1, буква а) от Директива 2013/36, не е изпълнено. Тя се позовава и на факта, че г-н Berlusconi е допуснал други нередности и че срещу него са постановени други присъди, подобно на други членове на органите за управление на Fininvest.

II. Производството и исканията на страните

- 14 На 23 декември 2016 г. жалбоподателите подават разглежданата тук жалба в секретариата на Общия съд.
- 15 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 19 април 2017 г., Европейската комисия иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на ЕЦБ.
- 16 С писмо от 28 април 2017 г. жалбоподателите отправят искане за спиране на производството на основание член 69, буква а) от Процедурния правилник на Общия съд, по което ЕЦБ представя становище.
- 17 С решение от 15 юни 2017 г. председателят на втори състав на Общия съд допуска встъпването на Комисията в подкрепа на исканията на ЕЦБ. Същия ден той решава да не спира производството.
- 18 По предложение на втори състав Общият съд решава да препрати делото на разширен съдебен състав съгласно член 28 от Процедурния правилник.
- 19 По предложение на съдията докладчик Общият съд (втори разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, приканва страните да представят становищата си относно евентуалните последици за настоящото дело, които следва да се изведат от решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023). Страните изпълняват това искане в определените им за целта срокове.
- 20 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 21 януари 2019 г., жалбоподателите повдигат нови основания на основание член 84 от Процедурния правилник, по които ЕЦБ и Комисията представят становища.
- 21 С решение на председателя на Общия съд от 7 май 2019 г. настоящото дело е възложено на нов съдия докладчик, който заседава във втори разширен състав.
- 22 След смъртта на съдия Berke на 1 август 2021 г. с решение на председателя на Общия съд от 12 август 2021 г. настоящото дело е разпределено на нов съдия докладчик, заседаващ в девети разширен състав.
- 23 С решение на председателя на Общия съд от 12 август 2021 г. е определен нов съдия и председател на състава за попълване на съдебния състав.

- 24 Жалбоподателите искат от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

- 25 ЕЦБ и Комисията искат от Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

III. От правна страна

- 26 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат десет основания.
- 27 Първото основание по същество е нарушение на член 4, параграф 1, член 5, параграф 2 и член 13, параграф 2 ДЕС, на член 127, параграф 6 ДФЕС, на член 1, параграф 5, член 4, параграф 1, буква в) и член 15 от Регламент 1024/2013, на членове 86 и 87 от Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката на сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1) и на членове 22 и 23 от Директива 2013/36, от грешка при прилагане на правото и от злоупотреба с власт, тъй като ЕЦБ приложила тези разпоредби спрямо лица, които вече са притежавали квалифицирано дялово участие. Второто основание е незаконосъобразност, изтъкната чрез възражение, на Директива 2013/36 поради неспазване на принципа на забрана за прилагане с обратно действие на актовете на вторичното право. Третото основание е нарушение на принципа на правна сигурност и принципа на силата на пресъдено нещо, с което се ползва окончателното решение на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г. Четвъртото основание по същество е нарушение на член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013, на член 23, параграфи 1 и 4 от Директива 2013/36, както и на общите принципи на законосъобразност, правна сигурност и предвидимост. Петото основание е липса на преценка и на мотиви на ЕЦБ по отношение на критерия за възможното влияние на кандидат-приобретателя върху кредитната институция по смисъла на член 23, параграф 1 от Директива 2013/36. Шестото основание е нарушение на общия принцип на пропорционалност и на членове 16 и 17 от Хартата на основните права на ЕС (наричана по-нататък „Хартата“). Седмото основание е нарушение на правото на защита и на правото на достъп до преписката. Осмото основание е незаконосъобразност, изтъкната чрез възражение, на член 31, параграф 3 от Регламент № 468/2014, който предвижда, че засегнатите лица разполагат с тридневен срок да представят писмено становище относно фактите и доказателствата, на които ЕЦБ ще основе бъдещото си решение. Деветото основание е по същество е незаконосъобразност на подготвителните актове, приети от Централната банка на Италия. Десетото основание е незаконосъобразност, изтъкната чрез възражение, на член 4, параграф 3 и на член 15 от Регламент № 1024/2013, поради тяхната несъвместимост с правото на ефективна съдебна защита.

По първото основание, по същество нарушение на член 4, параграф 1, член 5, параграф 2 и член 13, параграф 2 ДЕС, на член 127, параграф 6 ДФЕС, на член 1,

параграф 5, член 4, параграф 1, буква в) и член 15 от Регламент 1024/2013, на членове 86 и 87 от Регламент № 468/2014 и на членове 22 и 23 от Директива 2013/36, грешка при прилагане на правото и злоупотреба с власт

- 28 Жалбоподателите поддържат по същество, че обжалваното решение противоречи на член 15, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 и на членове 22 и 23 от Директива 2013/36, тъй като ЕЦБ е квалифицирала сливането чрез придобиване на Mediolanum в Banca Mediolanum като придобиване на квалифицирано дялово участие по смисъла на тези разпоредби. Те считат, че тези разпоредби се прилагат само в случаите, в които има кандидат за приобретател и проект за придобиване на квалифицирано дялово участие, а не в хипотезите, при които съответните физически или юридически лица вече притежават квалифицирано участие.
- 29 Жалбоподателите изтъкват също, че в случая още преди разглежданото сливане те формално и по същество са били собственици на квалифицираните дялови участия в Banca Mediolanum, и от това стигат до извода, че ЕЦБ не е можела да образува процедурата, довела до обжалваното решение. Освен това жалбоподателите поддържат, че предоставените на ЕЦБ с Договорите правомощия и конкретните задачи, които са ѝ възложени с Регламент № 1024/2013 и с Регламент № 468/2014, не ѝ позволяват да оценява вече притежавано квалифицирано участие в кредитна институция, а само да реши дали да се противопостави на потенциално придобиване.
- 30 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.
- 31 В това отношение следва да се отбележи, че член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 1024/2013 предвижда, че единствено ЕЦБ е компетентна „да оценява уведомленията за придобиването и освобождаването от квалифицирани дялови участия в кредитни институции, освен в случай на оздравяване на банка, като спазва разпоредбите на член 15“ от посочения регламент.
- 32 От своя страна член 15, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 предвижда, че ЕЦБ решава дали да се противопостави на придобиването въз основа на критериите за оценка, установени в приложимото право на Европейския съюз, и при спазване на процедурата и сроковете, указани в него.
- 33 Освен това съгласно член 4, параграф 3, първо изречение от Регламент № 1024/2012 „за изпълнението на задачите, които са ѝ възложени по силата на настоящия регламент, и с цел да гарантира високи стандарти на надзор, ЕЦБ прилага цялото приложимо право на Съюза, а когато то се състои от директиви — националното законодателство за транспониране на тези директиви“.
- 34 Следователно за изпълнението на тези задачи ЕЦБ е длъжна да приложи разпоредбите на Регламент № 1024/2013 и разпоредбите на националното право, които транспонират Директива 2013/36, във връзка с тази директива (вж. в този смисъл и по аналогия, решение от 24 април 2018 г., Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence и др./ЕЦБ, T-133/16—T-136/16, EU:T:2018:219, т. 47—50).
- 35 Процедурата по оценяване на придобиването на квалифицирани дялови участия е предвидена в член 15 от Регламент № 1024/2013, в членове 85—87 от Регламент № 468/2014 и в член 22, параграф 1 от Директива 2013/36. Тези разпоредби предвиждат задължение за

всяко физическо или юридическо лице, което е взело решение да придобие пряко или непряко квалифицирано участие в кредитна институция или да увеличи такова участие, да уведоми писмено преди придобиването компетентните органи за кредитната институция, в която то иска да придобие или да увеличи квалифицирано участие, като посочи предвидения размер на дяловото участие и представи относимата информация, определена в съответствие с член 23, параграф 4 от тази директива.

- 36 Член 19 от TUB, изменен със Законодателен декрет № 72, който транспонира в италианското право съдържанието на Директива 2013/36, предоставя на Централната банка на Италия компетентността да издава разрешения за придобиване на квалифицирани дялови участия във финансови институции. Освен това член 19, параграф 5 от TUB уточнява, че тези разрешения се издават, когато „са налице условията, целящи да се гарантира стабилно и разумно управление на банката, като се оценява качеството на потенциалния приобретател и финансовата стабилност на проекта за придобиване въз основа на следните критерии: репутация на потенциалния приобретател по смисъла на член 25“ от TUB.
- 37 В член 25, параграф 1 от TUB, озаглавен „Капиталови участия“, е уточнено, че притежателите на дяловите участия по член 19 от TUB следва да отговарят на изискванията за добра репутация и на критериите за компетентност и почтеност, които гарантират стабилно и разумно управление на банката.
- 38 Член 2, параграф 8 от Законодателен декрет № 72 предвижда преходен период, през който действащите преди приемането на този декрет разпоредби относно изискванията за добра репутация на притежателите на дялови участия във финансови институции да продължат да се прилагат.
- 39 Въпросните разпоредби са били включени в Министерски декрет № 144, в член 1 от който се уточнява, че осъдителните присъди се отразяват отрицателно върху репутацията на съответното лице и водят до неизпълнение на изискването.
- 40 Член 2 от Министерски декрет № 144 установява преходен период, през който „по отношение на участниците в капитала на банка към датата на влизане в сила на настоящия министерски декрет неизпълнението на изискванията по член 1 от [посочения] декрет, които не са били предвидени в съществуващата дотогава нормативна уредба, не засяга, ако те са установени преди тази дата, притежаваните вече дялови участия“.
- 41 По отношение на финансовите холдинги със смесена дейност член 63 от TUB, приет в съответствие с член 119 от Директива 2012/36, налага на членовете с квалифицирано дялово участие същите задължения като наложените на членовете с квалифицирано дялово участие в банковите институции.
- 42 Анализът на първото основание предполага да се прецени дали, както изтъкват жалбоподателите, ЕЦБ неправилно е приела, прилагайки член 15 от Регламент № 1024/2013 и член 22, параграф 1 от Директива 2013/36, както и италианското право, прието за транспониране на тази разпоредба, че те са придобили квалифицирано участие в резултат на разглежданото сливане и на решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г., с което по-специално се отменят ограниченията при упражняването на правата на глас, произтичащи от дяловото им участие, и прехвърлянето на дяловете им, надхвърлящи 9.99 % от капитала на Mediolanum.

43 За целите на тази проверка най-напред следва да се направи тълкуване на понятието „придобиване на квалифицирано дялово участие“ и след това да се прецени законосъобразността на дадената от ЕЦБ квалификация на сделката по сливане като придобиване на квалифицирано дялово участие, по смисъла на член 15 от Регламент № 1024/2013 и на член 22, параграф 1 от Директива 2013/36, транспониран в националното право.

По тълкуването на понятието за придобиване на квалифицирано участие по смисъла на член 15 от Регламент № 1024/2013 и на член 22, параграф 1 от Директива 2013/36

44 Първо, необходимо е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза (вж. решение от 5 декември 2013 г., Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, т. 23 и цитираната съдебна практика, решение от 11 април 2019 г., Tarola, C-483/17, EU:C:2019:309, т. 36).

45 Член 15 от Регламент № 1024/2013 и член 22 от Директива 2013/36 не съдържат никакво изрично препращане към правото на държавите членки за определянето на смисъла и обхвата на понятието за придобиване на квалифицирано участие.

46 Несъмнено член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 предвижда, че за изпълнението на задачите, които са ѝ възложени по силата на този регламент, и с цел да гарантира високи стандарти на надзор, ЕЦБ прилага цялото приложимо право на Съюза, а когато то се състои от директиви — националното законодателство за транспониране на тези директиви. Когато приложимото право на Съюза се състои от регламенти и когато понастоящем тези регламенти изрично предвиждат възможност за избор от страна на държавите членки, ЕЦБ прилага и националното законодателство, с което се упражнява този избор.

47 Все пак, макар тази разпоредба да съдържа общо препращане към националното право, прието за транспониране на приложимите разпоредби на правото на Съюза, тя не може да се разбира като изрично препращане към правото на държавите членки с оглед тълкуването на понятието за придобиване на квалифицирано участие по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 44 по-горе.

48 Всъщност, ако приложимостта на оценката на придобиването на квалифицирани дялови участия зависеше от тълкуването на това понятие в националното право, задължителният характер на тази оценка би бил поставен под въпрос.

49 За целите на прилагането на член 15 от Регламент № 1024/2013 и на член 22 от Директива 2013/36 това понятие трябва да се разглежда като самостоятелно понятие на правото на Съюза, което трябва да се тълкува еднакво на територията на всички държави членки (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 33).

50 Второ, при липсата на каквото и да било определение за това понятие в правото на Съюза, съгласно постоянната съдебна практика същото трябва да се определи, като се вземе предвид общият контекст, в който те са използвани, и техният обичаен смисъл в говоримия

език. По-нататък, при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се вземат предвид и целите на разглежданата правна уредба, и полезното действие на същата (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2012 г., BLV Wohn- und Gewerbebau, C-395/11, EU:C:2012:799, т. 25 и цитираната съдебна практика).

- 51 В това отношение следва да се отбележи, че в общоупотребимия смисъл понятието за придобиване на ценни книжа или на дялови участия не се ограничава до сделките с парични разплащания, а може да обхваща и различни видове сделки като фючърси или опции или сделки по замяна на акции срещу други активи.
- 52 По-нататък, що се отнася до контекста, в който се вписва процедурата за разрешаване на придобиването на квалифицирано дялово участие, и до целите, които преследва, следва да се припомни, че, както се уточнява в съображение 22 от Регламент № 1024/2013, оценката на пригодността на всеки нов собственик преди закупуване на дял в кредитна институция е незаменим инструмент да се гарантира пригодността и финансовата стабилност на собствениците на кредитни институции.
- 53 Освен това от съображение 23 от Регламент № 1024/2013 следва, че предпоставка за пруденциалната стабилност на кредитните институции е спазването на разпоредбите на Съюза, които изискват кредитните институции да поддържат определени нива на капитал за покриване на рисковете, присъщи за дейността на кредитните институции, да ограничават размера на експозициите, да оповестяват публично информацията относно финансовото си състояние, да разполагат с достатъчно ликвидни активи, за да посрещат сътресения на пазара, и да ограничават ливъриджа. Спазването на тези правила обаче е също така в тясна зависимост от качеството на собствениците на кредитни институции и на всяко лице, което възнамерява да придобие значително участие в такава институция.
- 54 Накрая, в член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 се уточнява, че целта на процедурата за разрешаване на придобиването на квалифицирани дялови участия в кредитни институции е да гарантира стабилно и разумно управление на кредитната институция, в която се планира придобиване и да се прецени доколко е подходящ кандидат-приобретателят, както и разумността на планираното придобиване от финансова гледна точка, като отчитат възможното му влияние върху тази кредитна институция.
- 55 Ето защо, противно на твърденията на жалбоподателите, с оглед на контекста, в който се вписва процедурата за разрешаване на придобиването на квалифицирани дялови участия, и на преследваните от нея цели това понятие не може да се тълкува ограничително, така че да се прилага само към случаите на придобивания, произтичащи от покупката на акции на пазара, и да се изключат други видове сделки, позволяващи на лицата да придобият квалифицирано участие, като например замяна на акции.
- 56 Въсщност такава ограничително тълкуване би довело до възможност за заобикаляне на процедурата по оценяване, като би изключило от контрола на ЕЦБ някои способности за придобиване на квалифицирани участия и следователно би поставило под въпрос тези цели.
- 57 Освен това от самия текст на член 22, параграф 1 от Директива 2013/36 следва, че процедурата по оценяване на придобиването на квалифицирани дялови участия в кредитна институция се прилага както за преките, така и за непреките придобивания. Така, когато по повод на дадена сделка квалифицирано непряко участие стане пряко или когато

степената на непряк контрол върху това квалифицирано дялово участие е променена, по-специално когато непряко притежаваното с посредничеството на две дружества дялово участие се превърне в непряко притежавано чрез едно-единствено дружество дялово участие, самото притежаване на квалифицирано дялово участие се променя по своята правна структура, така че такава сделка трябва да се счита за придобиване на квалифицирано дялово участие по смисъла на тази разпоредба. Всяко друго разрешение би могло да постави под въпрос целите на правната уредба на Съюза, припомнени в точки 52—56 по-горе.

- 58 Трето, предвид текста на член 15 от Регламент № 1024/2013, както и на член 22, параграф 1 и член 23, параграф 1 от Директива 2013/36, техният контекст и цели, приложимостта на процедурата за разрешаване на придобиването на квалифицирано дялово участие от дадена сделка не може да бъде обусловена от промяна на вероятното влияние, което може да се упражни от приобретателите на квалифицирано дялово участие в кредитната институция, за която се отнася тази операция.
- 59 Всъщност от член 23, параграф 1 от Директива 2013/36, озаглавен „Критерии за оценка“, следва, че вероятното влияние на кандидата за приобретател върху разглежданата кредитна институция е сред факторите, които трябва да се вземат предвид единствено с цел да се прецени доколко е подходящ този кандидат, както и разумността на планираното придобиване от финансова гледна точка. Този фактор обаче не е посочен в член 22, параграф 1 от тази директива, който урежда уведомяването за придобиване на квалифицирано дялово участие. Следователно посоченият фактор не е релевантен за квалифицирането на дадена сделка като придобиване на квалифицирано дялово участие.
- 60 Предвид това, противно на твърденията по същество на жалбоподателите, приложимостта на процедурата за разрешаване на придобиването на квалифицирано дялово участие не е обусловена от промяна на вероятното влияние, което кандидатът за приобретател може да упражни върху кредитната институция.
- 61 Четвърто, жалбоподателите поддържат, че членове 22 и 23 от Директива 2013/36 трябва да се тълкуват стриктно, така че се отнасят само до потенциалното придобиване на квалифицирани дялови участия в кредитни институции. Според тях специфичните задачи по смисъла на член 127, параграф 6 ДФЕС, предоставени на ЕЦБ с Регламент № 1024/2013, трябва да включват само задачата да се противопостави или не на потенциалните придобивания. Освен това предоставянето на ЕЦБ на правомощието да оценява уведомленията за придобиване на квалифицирани дялови участия дори по отношение на по-малко значимите кредитни институции като Banca Mediolanum, представлявало изключение от общия критерий за значимостта на кредитните институции, на който се основава разпределението на правомощията между ЕЦБ и националните надзорни органи.
- 62 При все това целите на процедурата по оценяване на придобиването на квалифицирани дялови участия предполагат, че разпоредбите, които предвиждат тази процедура, не трябва да се тълкуват стриктно.
- 63 Несъмнено член 15 от Регламент № 1024/2013 и член 22 от Директива 2013/36 предвиждат предварителен надзор върху придобиването на квалифицирани дялови участия в кредитни институции, поради което в текста на тези разпоредби се говори за „предложено“ или „планирано“ придобиване и за „кандидат-приобретател“. Тези разпоредби обаче не могат да се тълкуват в смисъл, че не се прилагат по отношение на сделки, които могат да бъдат

квалифицирани като придобиване на квалифицирано участие само поради факта че такава сделка вече е била осъществена без приобретателите да са уведомили за това компетентните органи и без да са изчакали разрешението им. Всъщност подобно тълкуване би лишило от всякакво полезно действие посочените по-горе разпоредби и би осуетило преследваната с тях цел.

- 64 Освен това от член 4, параграф 1, буква в), член 6, параграф 4 и член 15 от Регламент № 1024/2013 следва, че законодателят на Съюза е предоставил на ЕЦБ изключителната компетентност да оцени придобиването на квалифицирани дялови участия във всички кредитни институции. Следователно тази компетентност не може да се разглежда като изключение от общия критерий за значимостта на кредитните институции.
- 65 Пето, жалбоподателите изтъкват, че направеното от ЕЦБ тълкуване на членове 22 и 23 от Директива 2013/36 противоречи на член 127, параграф 6 ДФЕС, който изключва възможността на тази институция да се възлагат задачи за пруденциален надзор над застрахователните дружества.
- 66 Целите на разглежданите разпоредби обаче не биха могли да бъдат постигнати, ако самият факт, че дадена кредитна институция извършва и застрахователна дейност, води до изключването ѝ от надзора от страна на ЕЦБ.
- 67 Следователно разглежданата процедурата по оценяване на придобиването на квалифицирани дялови участия се прилага към придобиването на квалифицирани дялови участия в кредитна институция, независимо от факта, че тя извършва и застрахователни дейности, и ЕЦБ не е допуснала грешка при прилагане на правото в това отношение.

По квалифицирането на сливането чрез придобиване на Mediolanum от Banca Mediolanum като придобиване на квалифицирано участие по смисъла на член 15 от Регламент № 1024/2013 и на член 22, параграф 1 от Директива 2013/36, както и на италианското право, прието за транспонирането на тази разпоредба

- 68 Следва да се провери дали, както изтъкват жалбоподателите, ЕЦБ неправилно е приела, че вследствие на сливането чрез придобиване на Mediolanum в Banca Mediolanum и на решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г. жалбоподателите са придобили квалифицирано участие по смисъла на член 15 от Регламент № 1024/2013 и на член 22, параграф 1 от Директива 2013/36, както и на италианското право, прието за транспонирането на тази разпоредба.
- 69 В това отношение е безспорно, че сливането чрез придобиване на Mediolanum в Banca Mediolanum се е състояло в замяна на акции, с която Fininvest придобива юридически акциите на Banca Mediolanum, макар преди сливането то да не е притежавало акции.
- 70 Всъщност преди сливането и решението от 7 октомври 2014 г., с което Banca d'Italia спира правото на глас на жалбоподателите и им разпорежда да прехвърлят дяловете си, които надвишават 9,99 % от капитала на Mediolanum, Fininvest и г-н Berlusconi са разполагали с 30,16 % от дяловете на Mediolanum, което от своя страна притежава 100 % от дяловете на Banca Mediolanum.

- 71 Доколкото частта от правата на глас, която Fininvest може да упражнява непряко чрез Mediolanum, надхвърля предвидения в член 22, параграф 1 от Директива 2013/36 праг от 20 %, Fininvest, а оттам и г-н Berlusconi притежават непряко квалифицирано дялово участие в Banca Mediolanum, както те твърдят.
- 72 Вследствие на решението от 7 октомври 2014 г., с което Banca d'Italia спира правото на глас на жалбоподателите, отказва да издаде разрешение, което да им позволи да притежават квалифицирано дялово участие в Mediolanum, и им разпорежда да прехвърлят дяловете си, които надвишават 9,99 % от капитала на Mediolanum, непрякото участие на жалбоподателите вече не е квалифицирано участие.
- 73 След сливането чрез придобиване на Mediolanum от Banca Mediolanum, извършено на 30 декември 2015 г., Fininvest става пряк собственик на 9,99 % от акциите на Banca Mediolanum.
- 74 Fininvest, което е основният купувач по разглежданата сделка и чийто непряк мажоритарен акционер е г-н Berlusconi, не притежава никакви акции на Banca Mediolanum преди обратното вливане, след което вследствие на тази операция става собственик на акции на Banca Mediolanum.
- 75 Така, от една страна, непрякото участие на Fininvest в Banca Mediolanum се трансформира в пряко дялово участие.
- 76 От друга страна, след отмяната на решението от 7 октомври 2014 г. с решение на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г. Fininvest става пряк собственик на 30,16 % от акциите на Banca Mediolanum.
- 77 Поради това, както приема ЕЦБ в обжалваното решение, непрякото участие на Fininvest в Banca Mediolanum е станало квалифицирано пряко участие в резултат на разглежданото сливане и на решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г.
- 78 Доколкото контролираният от г-н Berlusconi субект придобива пряко квалифицирано дялово участие в Banca Mediolanum, правната структура на непрякото участие на г-н Berlusconi в Banca Mediolanum също трябва да се счита за променена.
- 79 Всъщност, докато г-н Berlusconi притежава непряко дялово участие в Banca Mediolanum най-напред чрез Fininvest, а впоследствие и Mediolanum, той вече притежава непряко дялово участие в Banca Mediolanum единствено чрез Fininvest.
- 80 От това следва, че вследствие на решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г. разглежданото сливане е довело до промяна в правната структура на квалифицираното дялово участие на жалбоподателите в Banca Mediolanum и при това положение ЕЦБ е могла основателно да квалифицира сделката по придобиване като придобиване на квалифицирано участие по смисъла на член 15 от Регламент № 1024/2013 и на член 22 от Директива 2013/36, при това дори ако размерът на квалифицираното участие на жалбоподателите не е бил променен спрямо този, с който са разполагали преди чрез Mediolanum.

- 81 В това отношение фактът, че жалбоподателите вече са притежавали квалифицирано дялово участие в Banca Mediolanum, което се потвърждавало от наличието на споразумение между Fininvest и Fin. Prog Italia, позволяващо им да контролират съвместно Mediolanum и Banca Mediolanum преди разглежданото сливане и подписването на ново споразумение на 14 септември 2016 г. вследствие на разглежданото вливане, с което отново се въвежда съвместен контрол на Fininvest и Fin. Prog. Italia по отношение на Banca Mediolanum, не може да докаже, че в обжалваното решение неправилно е прието, че жалбоподателите са придобили квалифицирано участие, тъй като тези споразумения не поставят под въпрос факта, че правната структура на квалифицираното участие на жалбоподателите е изменена.
- 82 При тези обстоятелства трябва да бъде отхвърлен и аргументът, че ЕЦБ е извършила проверка повече от една година след сливане в нарушение на членове 22 и 23 от Директива 2013/36, които допускат само оценка на бъдеща сделка.
- 83 От една страна, следва да се припомни, че процедурата по надзор започва само няколко месеца след решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г., в резултат на което участието на жалбоподателите в Banca Mediolanum се преобразува в квалифицирано дялово участие.
- 84 От друга страна и от още по-съществено значение, тъй като промяната на правната структура на квалифицираното участие на жалбоподателите в резултат на сливането и на решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г. трябва да се квалифицира като придобиване на квалифицирано дялово участие в кредитна институция, за която се изисква разрешението, предвидено в член 15 от Регламент № 1024/2013 и в член 22 от Директива 2013/36, осъществяването на тази сделка без разрешение не може да доведе до освобождаване на жалбоподателите от спазването на това изискване.
- 85 В противен случай това би означавало ЕЦБ да бъде възпрепятствана да предприеме действия единствено поради това че сделката по придобиване вече е осъществена, което би противоречало на целта на тези разпоредби и на задължителния характер на оценката на придобиването на квалифицирани дялови участия в кредитна институция (вж. т. 63 по-горе).
- 86 Освен това жалбоподателите изтъкват, че съгласно националното законодателство и съдебна практика сливането не било довело до прекратяването на един образувание, нито до създаването на друго. От това те правят извода, че сделката по сливане не е довела сама по себе си до придобиване на ново участие в Banca Mediolanum.
- 87 Както обаче следва от точки 48 и 49 по-горе, понятието за придобиване на квалифицирано дялово участие в кредитна институция е самостоятелно понятие, което не може да зависи от квалификациите в италианското дружествено право. Така, макар правопораждащият факт за надзора на ЕЦБ да е осъществяването на сделка по сливане чрез придобиване, извършена съгласно италианското право, последиците от такава сделка трябва да се преценяват с оглед на критериите, произтичащи единствено от прилагането на правото на Съюза. Следователно страните не могат да се позовават на факта, че прилагането на италианското право в това отношение би довело до изключване на разглежданото сливане от процедурата по член 15 от Регламент № 1024/2013 и членове 22 и 23 от Директива 2013/36.

- 88 Освен това, независимо дали сделката по сливане е довела или не до прекратяването на едно образувание и до създаването на друго образувание съгласно италианското право, при всички положения тази сделка е довела до промяна на правната структура на участието на жалбоподателите.
- 89 Следователно доводите на жалбоподателите, изведени от италианското право или от задължението за тълкуване на италианското право в съответствие с директивите относно дружественото право, са неотносими.
- 90 Предвид изложеното доводите на жалбоподателите, изведени от неправилно прилагане на членове 22 и 23 от Директива 2013/36, на член 1, параграф 5, член 4, параграф 1, буква в) и член 15 от Регламент № 2013/36, на членове 86 и 87 от Регламент № 468/2014, във връзка с член 4, параграф 1, член 5, параграф 2 и член 13, параграф 2 ДЕС и член 127, параграф 6 ДФЕС, трябва да се отхвърлят.

По злоупотребата с власт

- 91 Накрая, що се отнася до позоваването на злоупотреба с власт, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (решение от 10 март 2005 г., Испания/Съвет, С-342/03, EU:C:2005:151, т. 64).
- 92 Въпреки това жалбоподателите само споменават за злоупотреба с власт в заглавието на първото си основание, без да обясняват допълнително по какъв начин обжалваното решение представлява такава злоупотреба и без да изтъкват никакви обективни данни за такава злоупотреба по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 91 по-горе.
- 93 Следователно трябва да се констатира, че жалбоподателите не са в състояние да докажат, че ЕЦБ е допуснала злоупотреба с власт.
- 94 Следователно първото основание трябва да се отхвърли по същество.

По второто основание: незаконосъобразност на Директива 2013/36 по смисъла на член 277 ДФЕС

- 95 Жалбоподателите твърдят, че ако членове 22 и 23 от Директива 2013/36 трябва да се тълкуват в смисъл, че приложното им поле обхваща дялови участия в дружествения капитал, придобити повече от двадесет години, посочената директива би била незаконосъобразна, тъй като законодателят на Съюза е нарушил принципа на забрана за прилагане с обратен ефект на актовете на вторичното право.
- 96 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.
- 97 В това отношение член 22 от Директива 2013/36, озаглавен „Уведомяване за планирани придобивания и оценяването им“, предвижда по същество, че държавите членки изискват от всяко лице, взело решение да придобие пряко или непряко квалифицирано участие в

кредитна институция, да уведоми писмено и преди придобиването за това решение компетентния орган и че придобиването може да бъде разрешено само ако лицето отговаря на критериите, предвидени в член 23 от посочената директива.

- 98 Ясно е, че приложното поле на членове 22 и 23 от Директива 2013/36 не обхваща придобиването на квалифицирани дялови участия, предхождащи влизането ѝ в сила и следователно вече притежавани дялови участия, а само решенията за придобиване на квалифицирани дялови участия, предвидени след влизането ѝ в сила.
- 99 От това следва, че законодателят на Съюза не е нарушил принципа на забрана за прилагане с обратно действие на актовете на вторичното право.
- 100 Доколкото това основание цели да постави под въпрос прилагането на членове 22 и 23 от Директива 2013/36 към положения като разглежданото в настоящия случай, достатъчно е да се припомни, че изменение на правната структура на дялово участие, квалифицирано в резултат на сливане чрез замяна на акции и на съдебно решение, каквото в случая е решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г., с което е отменено прехвърлянето на дяловете над 9,99 % от капитала, трябва да се квалифицира като придобиване на квалифицирано дялово участие по смисъла на посочените разпоредби.
- 101 Следователно второто основание трябва да се отхвърли по същество.

По третото основание: по същество незачитане на принципите на правната сигурност и на силата на пресъдено нещо

- 102 Жалбоподателите поддържат по същество, че ЕЦБ е нарушила принципа на силата на пресъдено нещо, с която се ползва решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г., и следователно принципа на правна сигурност.
- 103 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.
- 104 В това отношение следва да се припомни, че на основание член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 15, параграф 3 от същия регламент и с член 87 от Регламент № 468/2014 единствено ЕЦБ е компетентна, под контрола на юрисдикциите на Съюза, да реши дали да одобри планираното придобиване, при спазване на процедурата, предвидена по-специално в член 15 от Регламент № 1024/2013 и в членове 85 и 86 от Регламент № 468/2014.
- 105 Следователно не може да се прави позоваване на решение на национална юрисдикция, придобило сила на пресъдено нещо, за да се възпрепятства упражняването на изключителната компетентност на институция на Съюза (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 18 юли 2007 г., Lucchini, C-119/05, EU:C:2007:434, т. 62 и 63).
- 106 Поради това законосъобразността на обжалваното решение, прието от ЕЦБ при упражняване на изключителната ѝ компетентност, не може да бъде оспорена чрез позоваване на решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г.
- 107 От това следва, че доводите, изведени от нарушение на силата на пресъдено нещо на това решение и на произтичащия от нея принцип на правна сигурност, трябва да се отхвърлят.

108 Следователно третото основание трябва да се отхвърли по същество.

По четвъртото основание: нарушение на член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013, на член 23, параграфи 1 и 4 от Директива 2013/36 и на общите принципи на законност, на правна сигурност и на предвидимост

109 Жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение е прието в нарушение на член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 и на член 23, параграфи 1 и 4 от Директива 2013/36, тъй като, първо, член 23, параграф 1 от тази директива не бил транспониран в италианското право, второ, посоченият в член 23, параграф 4 от тази директива списък не бил публикуван в Италия, както се изисква от тази разпоредба, и трето, не могат да им бъдат противопоставени Съвместните насоки за пруденциална оценка на придобивания и увеличения на квалифицирани участия във финансовия сектор, приети от Европейския банков орган (ЕБО), Европейския орган за застраховане и професионално пенсионно осигуряване (ЕОЗППО) и Европейския орган за ценни книжа и пазари (ЕОЦКП) (наричани по-нататък „Съвместните насоки от 2008 г.“), приложени в обжалваното решение.

110 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.

По първото твърдение за нарушение: липса на транспониране на член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 в италианското право

111 Жалбоподателите поддържат по същество, че член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 не е транспониран в италианското право, и въз основа на това правят извода, че ЕЦБ не може да прилага посочените в този член критерии, като за целите на прилагането на посочените критерии, така както са определени в италианското право, се основава на Министерски декрет № 144 и Министерски декрет № 675 от 27 юли 2011 г., приет от министъра на икономиката в качеството му на председател на Comitato Interministeriale per il Credito ed il Risparmio (Междуправителен комитет за кредити и спестявания), предшествващи Директивата.

112 Така ЕЦБ допуснала грешка при прилагане на правото, като е приложила разпоредбите на министерски декрети № 144 и № 675, посочени в точка 111 по-горе, които не транспонирали Директива 2013/36.

113 В това отношение следва да се припомни, на първо място, че съгласно член 4, параграф 3 от Регламент 1024/2013 за изпълнението на задачите, които са ѝ възложени по силата на този регламент, и с цел да гарантира високи стандарти на надзор, ЕЦБ прилага цялото приложимо право на Съюза, а когато то се състои от директиви — националното законодателство за транспониране на тези директиви.

114 На второ място, важно е да се отбележи, че съгласно член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 ЕЦБ е приложила в обжалваното решение няколко разпоредби от националното право, сред които по-специално членове 19 и 25 от TUB във връзка с Министерски декрет № 144.

115 На трето място, следва да се припомни, че Директива 2013/36 е транспонирана в италианското право с приемането на Законодателен декрет № 72 за изменение на TUB.

- 116 В член 19 от TUB се предвижда, че Централната банка на Италия издава разрешение за придобиване на квалифицирано дялово участие в кредитна институция, когато са налице условията, с които може да се гарантира стабилно и разумно управление на банката, като се оценява качеството на потенциалния приобретател и финансовата стабилност на проекта за придобиване въз основа по-специално на критерии относно репутацията на потенциалния приобретател.
- 117 Що се отнася до критерия за репутация, член 25 от TUB предвижда, че условията за добра репутация и критериите за компетентност трябва да бъдат определени с декрет, приет от министъра на икономиката и финансите.
- 118 Към датата на приемане на обжалваното решение не е приет декрет на министъра на икономиката и финансите, определящ условията за добра репутация и критериите за компетентност, предвидени в член 25 от TUB.
- 119 Член 2, параграф 8 от Законодателен декрет № 72 обаче предвижда, че до влизането в сила на правилата за прилагане, приети на основание член 25 от TUB, продължават да се прилагат посоченият член в предходната му редакция, както и редът и условията за прилагане на този член в предходната им редакция.
- 120 Тези правила за прилагане на член 25 от TUB са определени в разпоредбите на Министерски декрет № 144, приети на основание член 25 от TUB в редакцията му, приложима към 1 януари 2004 г.
- 121 В член 1 от Министерски декрет № 144 по-специално се предвижда, че нито един участник в капитала на банка, притежаващ дял, който надхвърля от 5 % от капитала ѝ, представляващ акции с право на глас, не може да упражнява правото на глас, произтичащо от акциите надвишаващи този праг, по-специално когато с влязла в сила присъда, без да се засягат последиците от реабилитация, е осъден на лишаване от свобода не по-малко от една година за престъпление или злоупотреба с доверие, извършено срещу публичната администрация, престъпление против собствеността, нарушение на обществения ред, стопанско или данъчно престъпление.
- 122 Ето защо за целите на транспонирането в италианското право на член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 Законодателен декрет № 72 предвижда, че условията за добра репутация, които трябва да се преценяват съгласно член 23, са определените в член 1 от Министерски декрет № 144 до приемането на акта, предвиден в новата редакция на член 25 от TUB.
- 123 В това отношение жалбоподателите изтъкват, че Министерски декрет № 144 съдържа единствено изчерпателен списък на присъдите, които дава възможност да се забрани упражняването на правото на глас, а не придобиването на квалифицирано дялово участие, и следователно не можел да се разглежда като акт за транспониране на разглежданите разпоредби.
- 124 Достатъчно е обаче да се констатира, че съгласно Законодателен декрет № 72 списъкът на присъдите, предвидени в член 1 от Министерски декрет № 144, определя и критериите, позволяващи да се прецени доброто име на кандидат за придобиване на квалифицирани дялови участия в кредитна институция.

- 125 От това следва, че противно на твърденията на жалбоподателите, определените в член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 критерии са транспонирани в италианското право.
- 126 Следователно ЕЦБ не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приложила критериите по член 23, параграф 1 от Директива 2013/36, транспонирани с членове 19 и 25 от TUB, като се е основала на Министерски декрет № 144.
- 127 На четвърто място, в репликата жалбоподателите изтъкват, че автоматизмът, предвиден в Министерски декрет № 144, между осъждане и забрана за придобиване на квалифицирано дялово участие в кредитна институция е несъвместим с предмета и целта на Директива 2013/36 и с принципа на пропорционалност.
- 128 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 84, параграф 1 от Процедурния правилник в хода на производството не могат да се въвеждат нови основания, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в производството.
- 129 Следва обаче да се обяви за допустимо основание, което представлява разгръщане на основание, изтъкнато преди това изрично или имплицитно в исквата молба или жалбата, и което има тясна връзка с последното.
- 130 За да може да се счита за разгръщане на изложено по-рано основание или твърдение за нарушение, новият аргумент трябва да има достатъчно тясна връзка с първоначално изложените в жалбата основания или твърдения за нарушения, така че да може да се разглежда като резултат от обичайното развитие на обсъжданията в състезателното производство (решение от 16 декември 2010 г., *AceaElectrabel Produzione/Комисия, C-480/09 P*, EU:C:2010:787, т. 111; вж. също в този смисъл решение от 12 ноември 2009 г., *SGL Carbon/Комисия, C-564/08 P*, непубликувано, EU:C:2009:703, т. 20—34).
- 131 В жалбата обаче жалбоподателите изтъкват по същество, че член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 не е транспониран в италианското право.
- 132 Така повдигнатият в репликата довод, че разпоредбите за транспониране на Директива 2013/36 в италианското право са несъвместими с предмета и целта на тази директива и с принципа на пропорционалност, е достатъчно тясно свързан с доводите в жалбата, тъй като също е насочен към оспорване на транспонирането в италианското право на посочената директива. Следователно този довод е допустим.
- 133 Следва обаче да се отбележи, че автоматизмът между осъждането за особено тежко престъпление като налагането с влязло в сила съдебно решение на наказание лишаване от свобода не по-малко от една година за някои точно определени престъпления, и загубата на изискваната от акционерите на кредитните институции добра репутация може да позволи постигането на целта на Директива 2013/36 да се гарантира, че лицата с квалифицирано дялово участие в кредитна институция са с достатъчно добра репутация.
- 134 Всъщност следва да се констатира, че притежателите на квалифицирани дялови участия в кредитни институции, които за престъпления или за злоупотреба с доверие, извършено срещу публичната администрация, престъпление против собствеността, нарушение на обществения ред, стопанско или данъчно престъпление са осъдени на лишаване от свобода

не по-малко от една година, биха могли да застрашат стабилното и разумно управление на тези кредитни институции и следователно да засегнат нормалното функциониране на банковата система.

- 135 Освен това е важно да се подчертае, че по силата на италианското право се вземат предвид само присъдите, постановени с влезли в сила съдебни решения, и че за целите на преценката на добрата репутация на кандидат за приобретател са от значение само някои точно определени престъпления, които могат да поставят под въпрос доброто име на дадено лице.
- 136 Така с оглед на тежестта на такива осъждания и на точното им определяне в италианското право и противно на поддържаното от жалбоподателите, автоматизмът между осъждането за особено тежко престъпление като предвидените в италианското право престъпления и загубата на изискваната от акционерите на кредитните институции добра репутация не може да постави под въпрос предмета и целта на Директива 2013/36 и не надхвърля необходимото за постигане на преследваните с тази правна уредба цели.
- 137 Следователно тези доводи на жалбоподателите трябва да се отхвърлят.
- 138 На пето място, жалбоподателите поддържат в репликата си, че преценката на ЕЦБ относно осъждането на г-н Berlusconi е неправилна в светлината на националното право, тъй като по отношение на него е постановено решение, равносилно на реабилитация.
- 139 В жалбата обаче жалбоподателите не са изтъкнали нито едно основание или довод, изведен от грешка в преценката на ЕЦБ относно осъждането на г-н Berlusconi, и по-специално на неотчитането на решение № 2412/2015 на Tribunale di sorveglianza di Milano (Апелативен съд Милано, Италия) от 9 април 2015 г., съобщено на 14 април 2015 г., или на практиката на Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд, Италия), която приравнява този вид решение на реабилитация по смисъла на член 1, параграф 1, буква в) от Министерски декрет № 144.
- 140 Следователно доводът, изведен от грешка в преценката на ЕЦБ относно осъждането на г-н Berlusconi, не представлява разгръщане на довод, изложен преди това изрично или имплицитно в жалбата, който се намира в тясна връзка с него.
- 141 Освен това, след като посоченото в точка 139 по-горе решение на Tribunale di sorveglianza di Milano (Апелативен съд Милано) и посочената от жалбоподателите съдебна практика предхождат обжалваното решение, те не могат да се считат за правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството по смисъла на член 84 от Процедурния правилник.
- 142 Следователно този довод е недопустим.
- 143 Ето защо първото твърдение за нарушение от четвъртото основание трябва да се отхвърли.

По второто твърдение за нарушение: липса на публикуване от съответната държава членка на списъка, предвиден в член 23, параграф 4 от Директива 2013/36

- 144 Жалбоподателите изтъкват по същество, че предвиденият в член 23, параграф 4 от Директива 2013/36 списък с информацията, необходима за извършване на оценката, не е бил публикуван в Италия към датата на приемане на обжалваното решение. Така, като се има предвид, че този списък „представлява необходима защита на правната сигурност и на законосъобразността“, обжалваното решение било опорочено от нарушение на член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 и на член 23, параграфи 1 и 4 от Директива 2013/36.
- 145 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 23, параграф 1 от Директива 2013/36, за да гарантират стабилно и разумно управление на кредитната институция, в която се планира придобиване, компетентните органи преценяват доколко е подходящ кандидат-приобретателят, както и разумността на планираното придобиване от финансова гледна точка.
- 146 За да дадат възможност на компетентните органи да извършат тази оценка, държавите членки публикуват списък, предвиден в член 23, параграф 4 от Директива 2013/36, в който се уточнява информацията, необходима за извършване на оценката, която трябва да бъде предоставена на компетентните органи към момента на уведомяването. В този смисъл се оказва, че въпросният списък, макар да има за задача да уточни необходимата информация, която съответната кредитна институция трябва да предостави на националните органи, за да им позволи да извършат посочената оценка, няма за цел да определи материалните критерии за преценка на добрата репутация на кандидатите за приобретатели от страна на компетентните органи.
- 147 В това отношение следва да се отбележи, че критериите за преценка на добрата репутация са предварително определени и публикувани в италианското право в Министерски декрет № 144, към което препраща член 25 от TUB във връзка с член 2, параграф 8 от Законодателен декрет № 72, така че се счита, че жалбоподателите познават посочените критерии и следователно са били в състояние да изложат становището си и да представят относимата в това отношение информация. Следователно жалбоподателите не могат да се оплакват, че са нарушени принципите на правна сигурност и на предвидимост.
- 148 Освен това жалбоподателите са имали възможност да представят относимата според тях информация, така че непубликуването на списъка на необходимата за извършване на оценката с информация не им е попречило да представят желаните от тях данни.
- 149 При тези условия непубликуването от съответната държава членка на списъка с необходимата за извършване на оценката информация не може да се отрази на законосъобразността на преценката на добрата репутация на жалбоподателите, направена в обжалваното решение.
- 150 Следователно твърдението за нарушение непубликуване на списъка с необходимата за извършване на оценката информация е неотнормо.

По третото твърдение за нарушение: непротивопоставимост на Съвместните насоки от 2008 г. и на циркулярното писмо от 1999 г. на Централната банка на Италия

- 151 Жалбоподателите упрекуват ЕЦБ, че за целите на оценката си е приложила Съвместните насоки от 2008 г. и циркулярното писмо от 1999 г. на Централната банка на Италия и в приложение на тези актове е взела предвид висящите съдебни и административни производства и неокончателните наказания по отношение на г-н Berlusconi и членовете на управителния съвет и Одитния комитет на Fininvest, за да прецени добрата репутация на жалбоподателите.
- 152 В това отношение следва да се отбележи, че обжалваното решение се основава на съображението, че съгласно членове 19 и 25 от TUV и член 1 от Министерски декрет № 144, с които се транспонира Директива 2013/36, жалбоподателите не отговарят на критерия за добра репутация поради осъждането на г-н Berlusconi с влязла в сила присъда на четири години лишаване от свобода за данъчни измами.
- 153 Обжалваното решение се основава и на други мотиви, изведени по същество от липсата на добра репутация на жалбоподателите въз основа на критерии, предвидени в Съвместните насоки от 2008 г. и в циркулярното писмо от 1999 г. на Централната банка на Италия, по-специално множеството осъждания и нередности, установени по отношение на г-н Berlusconi, на друг член на управителния съвет и на член на Одитния комитет на Fininvest SpA и на самото Fininvest.
- 154 Именно тези мотиви са оспорени от жалбоподателите в рамките на третото твърдение за нарушение от четвъртото основание.
- 155 Доколкото част от съображенията на решението сами по себе си са достатъчни да го обосноват, порочите, от които евентуално са засегнати други съображения на акта, при всички случаи са без значение за разпоредителната му част (решение от 15 януари 2015 г., Франция/Комисия, T-1/12, EU:T:2015:17, т. 73).
- 156 Съгласно приложимото италианско законодателство обаче осъждането на г-н Berlusconi на лишаване от свобода не по-малко от една година за данъчна измама, само по себе си е достатъчно, за да се направи извод, че той не отговаря на критерия за добра репутация.
- 157 Следователно сам по себе си този мотив, който не е оспорен в жалбата, може надлежно да обоснове обжалваното решение.
- 158 От това следва, че твърдението за нарушение — непротивопоставимост на Съвместните насоки от 2008 г. и от циркулярното писмо от 1999 г. на Централната банка на Италия, е неотнормимо, доколкото порочите, от които евентуално са засегнати мотивите на обжалваното решение, изведени от прилагането на Съвместните насоки от 2008 г. и от циркулярното писмо от 1999 г. на Централната банка на Италия, при всички положения са без значение за разпоредителната част на обжалваното решение.
- 159 Следователно третото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли, а оттам и четвъртото основание в неговата цялост.

По петото основание: липса на оценка и мотивиране от страна на ЕЦБ с оглед на критерия за възможното влияние на кандидата за приобретател по смисъла на член 23, параграф 1 от Директива 2013/36

- 160 Жалбоподателите твърдят, че ЕЦБ е допуснала, от една страна, нарушение на задължението за мотивиране на критерия за възможното влияние върху Banca Mediolanum вследствие на разглежданото сливане по смисъла на член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 и от друга страна, явна грешка в преценката, като е приела, че този критерий е изпълнен, докато по същество те не упражнявали конкретно влияние върху Banca Mediolanum.
- 161 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.
- 162 В това отношение е важно да се припомни, че от член 23, параграф 1 от Директива 2013/36 следва, че компетентните органи трябва да преценят доколко е подходящ кандидат-приобретателят, както и разумността на планираното придобиване от финансова гледна точка в съответствие с посочените в него пет критерия, за да се гарантира стабилно и разумно управление на кредитната институция, за която се планира придобиването, като отчитат възможното влияние на кандидата върху тази кредитна институция.
- 163 От това следва, както бе припомнено в точка 58 по-горе, че критерият за възможното влияние на кандидата за приобретател трябва да бъде взет предвид при оценката на неговите качества, а не за да се квалифицира дадено придобиване като придобиване на квалифицирано участие.
- 164 Освен това възможното влияние не е отделен критерий, който да се прибави към останалите пет критерия, изброени в член 23, параграф 1, букви а)–д) от Директива 2013/36. Всъщност споменаването на възможното влияние се съдържа в изречението, което предшества изброяването на предвидените в тази разпоредба критерии, в което само се посочва, че когато оценяват доколко е подходящ кандидат-приобретателят и разумността на планираното придобиване от финансова гледна точка, компетентните органи „отчитат“ по-специално вероятното влияние на въпросния кандидат върху съответната кредитна институция.
- 165 Важно е обаче да се отбележи, че значението на отчитането на възможното влияние на кандидата може да варира в зависимост от конкретния критерий за оценяване. В този смисъл оценката на критерия, свързан с добрата репутация на кандидата за приобретател, предвиден в член 23, параграф 1, буква а) от Директива 2013/36, не може да доведе до различен резултат в зависимост от степента на възможното влияние на този кандидат върху разглежданата кредитна институция. Всъщност репутацията на кандидата за приобретател не зависи от обхвата на неговото възможно влияние върху тази институция.
- 166 При това положение ЕЦБ не е била длъжна да разгледа възможното влияние на кандидата върху разглежданата кредитна институция, за да оцени неговата добра репутация.
- 167 При тези условия доводите на жалбоподателите относно липсата на значими икономически и финансови отношения между Fininvest и Banca Mediolanum, както и относно правилата за управление на Banca Mediolanum и механизмите за вътрешен контрол не биха могли да докажат, че ЕЦБ е допуснала явна грешка в преценката.

- 168 Освен това ЕЦБ не може да бъде упрекната в нарушение на задължението за мотивиране на критерия за възможното влияние, тъй като тя не е била длъжна да го разгледа.
- 169 Следователно петото основание във всички случаи трябва да се отхвърли.

По шестото основание: нарушение на принципа на пропорционалност и на членове 16 и 17 от Хартата

- 170 Жалбоподателите изтъкват по същество, че обжалваното решение противоречи на принципа на пропорционалност и на членове 16 и 17 от Хартата, отнасящи се до зачитането на правото на собственост и свободата на стопанска инициатива, доколкото съгласно член 25 от ТУВ е имало за последица принудителното прехвърляне на надвишаващото прага дялово участие на жалбоподателите, което е равносилно на отчуждаване. Те твърдят, че ЕЦБ е трябвало да вземе предвид тази непропорционална последица на обжалваното решение.
- 171 Всъщност те посочват, че на 21 декември 2016 г. Централната банка на Италия уведомява Fininvest и г-н Berlusconi за започването на процедура за изпълнение на предвиденото в италианското право задължение за прехвърляне на тяхното надвишаващо прага участие вследствие на обжалваното решение.
- 172 В това отношение следва да се посочи, първо, че съгласно член 26, параграф 2, трета алинея от Директива 2013/36, когато дадено дялово участие е придобито въпреки противопоставянето от страна на компетентните органи, държавите членки, независимо от другите санкции, които следва да бъдат наложени, предвиждат или спиране на упражняването на съответното право на глас, или нищожността на гласуваните решения или възможността те да бъдат отменени.
- 173 Второ, следва да се констатира, че обжалваното решение не съдържа никаква мярка, с която ЕЦБ да разпорежда на жалбоподателите прехвърлянето на притежаваните от тях дялове, надвишаващи прага.
- 174 Тъй като задължението за прехвърляне на дяловете, надвишаващи прага, не е наложено с обжалваното решение, ЕЦБ не може да бъде упреквана за нарушение на принципа на пропорционалност и на членове 16 и 17 от Хартата на това основание.
- 175 Освен това по силата на член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013, за да изпълни задачата си да оцени заявленията за квалифицирани дялови участия в кредитна институция, ЕЦБ трябва да приложи националното право, с което се транспонира Директива 2013/36.
- 176 По силата на приложимото италианско право ЕЦБ обаче не разполага с никаква свобода на преценка. Всъщност, след като установи, че г-н Berlusconi е осъден с влязла в сила присъда на четири години лишаване от свобода за данъчна измама, ЕЦБ само констатира, че съгласно член 25 от ТУВ и член 1 от Министерски декрет № 144 това осъждане автоматично означава, че той не отговаря на критерия за добра репутация.

- 177 Следователно ЕЦБ няма друга възможност, освен да отхвърли искането за придобиване на квалифицирано дялово участие в Banca Mediolanum, и не може да бъде упрекната, че е нарушила принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 25 септември 2015 г., VECCO и др./Комисия, T-360/13, EU:T:2015:695, т. 73 и от 19 юни 2018 г., Le Pen/Парламент, T-86/17, непубликувано, EU:T:2018:357, т. 198—202).
- 178 Ето защо не може да се приеме, че то засяга непропорционално правото на собственост и свободата на стопанска инициатива, установени в членове 16 и 17 от Хартата.
- 179 Освен това, що се отнася до довода, че ЕЦБ е трябвало да предвиди приемането на решение за разрешаване под условие, трябва да се констатира, че той е ирелевантен, тъй като никоя разпоредба от правото на Съюза или от националното право, посочена от жалбоподателите, не предвижда възможност ЕЦБ да приеме такова решение (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 юни 2015 г., SO Sociedad de Gestión y Participación и др., C-18/14, EU:C:2015:419, т. 34, 37, 38 и 46).
- 180 Следователно шестото основание трябва да се отхвърли по същество.

По седмото основание: нарушение на правото на защита и на правото на достъп до преписката

- 181 Жалбоподателите поддържат по същество, че зачитането на правото им на защита, предвидено в член 22, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и в член 32, параграф 1 от Регламент № 468/2014, не е било гарантирано при провеждането на процедурата, довела до приемането на обжалваното решение.
- 182 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.
- 183 Съгласно член 22, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, преди да вземе решения, ЕЦБ трябва да предостави на лицата, срещу които има започната надзорна процедура, възможността да бъдат изслушани и трябва да основава своите решения само на онези предявени възражения, по които засегнатите страни са имали възможност да изразят становище.
- 184 Що се отнася до член 32, параграф 1 от Регламент № 468/2014, той предвижда, че след откриването на надзорната процедура на ЕЦБ страните имат право на достъп до преписката на ЕЦБ при зачитане на законния интерес на юридическите или физическите лица, различни от засегнатата страна, от опазване на търговската им тайна, и уточнява, че това право на достъп до преписката не включва достъп до поверителна информация.
- 185 На първо място, жалбоподателите твърдят, че член 22, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и член 32, параграф 1 от Регламент № 468/2014 не са спазени, тъй като Централната банка на Италия им е предоставила достъп до материалите по преписката чак на 14 септември 2016 г., тоест на датата, на която изтича срокът за представяне на доказателства, удостоверяващи изпълнението на условията за придобиване на квалифицирано участие.

- 186 В това отношение следва да се припомни, че производството е образувано служебно от Централната банка на Италия със съобщение от 3 август 2016 г. Жалбоподателите са приканени да представят необходимите документи, за да докажат притежаването на изискваните от приложимата правна уредба качества най-късно до 14 септември 2016 г.
- 187 Именно на този ден Централната банка на Италия предоставя на жалбоподателите достъп до преписката. На 6 октомври 2016 г. ЕЦБ връчва на Fininvest и на г-н Berlusconi чрез Fininvest проект на решение, в което се предвижда да не се разреши придобиването на квалифицирано дялово участие в Banca Mediolanum, и им посочва, че разполагат с тридневен срок, а именно най-късно до 11 октомври 2016 г., за да представят становищата си.
- 188 По този начин достъпът до преписката е предоставен на жалбоподателите от Централната банка на Италия повече от три седмици преди да им бъде съобщен проектът за решение и да им бъде поискано становище по този проект, като им е дадена възможност да представят становище по възраженията, на които се основава обжалваното решение, преди да бъдат приети.
- 189 Предвид това в случая ЕЦБ е дала възможност на жалбоподателите да бъдат изслушани преди приемането на обжалваното решение в съответствие с член 22, параграф 1 от Регламент № 1024/2013.
- 190 Освен това жалбоподателите са имали достъп до преписката на ЕЦБ след откриването на процедурата в съответствие с член 32, параграф 1 от Регламент № 468/2014.
- 191 Следователно те не могат да упрекват ЕЦБ, че не е действала в съответствие с тези разпоредби.
- 192 Макар изтъкнатият от жалбоподателите довод да трябва да се разбира и в смисъл, че достъпът до административната преписка е бил необходим, за да представят преди крайната дата 14 септември 2016 г. необходимите документи за доказване на съответствието си с изискванията на Директива 2013/36, той не може да бъде приет. Всъщност нито една разпоредба от Регламент № 468/2014 не задължава ЕЦБ или Централната банка на Италия да предоставят достъп до преписката преди представянето на посочените документи. Освен това жалбоподателите не обясняват защо е необходим предварителен достъп до преписката, за да могат да представят въпросните документи.
- 193 На второ място, следва да се разгледа доводът, че като отказала на жалбоподателите достъп до писмото на Централната банка на Италия от 4 април 2016 г. и до своята докладна записка от 24 юни 2016 г., ЕЦБ нарушила правото им на достъп до преписката и правото им на защита. Според жалбоподателите тези отказани са им попречили да участват ефективно в националната фаза на сложното производство и да упражнят изцяло правото си на защита.
- 194 В това отношение трябва да се припомни, че достъпът до писмото на Централната банка на Италия от 4 април 2016 г. и до докладната записка на ЕЦБ от 24 юни 2016 г. е отказан, с мотива че те са поверителни документи, тъй като са част от вътрешна комуникация в рамките на единния надзорен механизъм на основание член 32, параграф 5 от Регламент № 468/2014, който предвижда, че поверителната информация може да включва вътрешни документи на ЕЦБ и на компетентните национални органи и кореспонденцията между ЕЦБ и компетентен национален орган или между компетентните национални органи.

- 195 Двата посочени по-горе документа обаче са резултат от обмен между ЕЦБ и Централната банка на Италия по въпросите, свързани с евентуалното придобиване от жалбоподателите на квалифицирано дялово участие в Banca Mediolanum.
- 196 Освен това, след като проектът за решение на ЕЦБ и обжалваното решение съдържат ясно и изчерпателно изложение на мотивите и възраженията срещу жалбоподателите, на които се основава обжалваното решение, след като те са могли да вземат отношение по тези мотиви и твърдения за нарушения и след като ЕЦБ е разгледала подробно всички изтъкнати от жалбоподателите доводи, по-специално в приложението към обжалваното решение, то не може да се счита, че несъобщаването на тези вътрешни документи, разменени на ранен етап от производството, е възпрепятствало жалбоподателите да упражнят в пълна степен правото си на защита, противно на техните твърдения.
- 197 При тези условия доводът, че отказът на достъп до тези документи е довел до нарушение на правото на защита на жалбоподателите, трябва да се отхвърли.
- 198 На следващо място, жалбоподателите твърдят, че отказът на достъп, направен спрямо тях от страна на ЕЦБ, не съдържа никакви мотиви, целящи да обосноват поверителността, и че по този начин тя е приложила неправилно член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 468/2014.
- 199 След като изтъкнатата от жалбоподателите липса на мотиви се отнася до писмото на ЕЦБ от 13 септември 2016 г., а не до обжалваното решение, въпросът дали отказът за предоставяне на достъп на жалбоподателите е мотивиран или не, е неотносим.
- 200 При тези условия ЕЦБ не може да бъде упрекната, че е нарушила задължението си за мотивиране или член 32, параграфи 1 и 5 от Регламент № 468/2014.
- 201 Накрая, жалбоподателите поддържат, че достъпът до писмото на Централната банка на Италия от 4 април 2016 г. е обоснован в още по-голяма степен, тъй като това писмо представлявало изопачено пресъздаване на съдържанието на решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г.
- 202 Дори да се предположи обаче, че писмото на Централната банка на Италия от 4 април 2016 г. съдържа неточна или непълна информация, именно предоставената на жалбоподателите възможност да представят становище по проекторешението на ЕЦБ, което се основава на съдържащата се в посоченото писмо информация, им е позволила да допълнят или оспорят съдържащите се в проекта на решение данни.
- 203 С оглед на изложеното по-горе и след като при всички положения жалбоподателите са били уведомени за позицията на ЕЦБ при съобщаването на проекта на решение на 6 октомври 2016 г., доводите им относно отказа на достъп до преписката не могат да докажат нарушение на правото им на защита.
- 204 На трето място, жалбоподателите изтъкват, че г-н Berlusconi не е бил в състояние да представи становището си, тъй като проектът на решение му е бил изпратен на личния му адрес чак в деня, в който е изтичал срокът за представяне на становище. Освен това срокът за представяне на становище бил прекалено кратък.

- 205 В това отношение следва да се подчертае, че затруднението да се представи становище, не се отразява на действителността на обжалваното решение, когато при липсата на твърдяното нарушение производството не би довело до различен резултат (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 18 юни 2020 г., Комисия/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, т. 105 и цитираната съдебна практика).
- 206 Освен това Съдът уточнява, че не може да се изисква от жалбоподателя, който се позовава на нарушение на правото си на защита, да доказва, че решението на съответната институция на Съюза е щяло да има различно съдържание, а само че такава хипотеза не е напълно изключена (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 18 юни 2020 г., Комисия/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, т. 106).
- 207 Жалбоподателите обаче, не са навели доводи пред Общия съд, позволяващи да се установи, че не може да се изключи напълно, че процедурата е щяла да има различен резултат, ако г-н Berlusconi бе получил възможност да представи допълнително становище към това на Fininvest, а са се ограничили да изтъкнат само абстрактно нарушение на правото на изслушване (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 18 юни 2020 г., Комисия/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, т. 112).
- 208 На четвърто място, жалбоподателите упрекуват ЕЦБ, че е отказала да организира изслушване, чието провеждане те обосновават с факта, че би им позволило да убедят ЕЦБ да предпочете издаването на разрешение за придобиване на квалифицирано дялово участие при определени условия.
- 209 В това отношение съгласно член 31, параграф 1 от Регламент № 468/2014 ЕЦБ може, ако счете за подходящо, да даде възможност на страните да представят становища относно фактите, възраженията и правните основания, относими към надзорното решение на ЕЦБ в заседание. В този смисъл ЕЦБ разполага с широка свобода на преценка в това отношение.
- 210 С оглед обаче на многобройните бележки на жалбоподателите, които са възпроизведени в обобщената таблица, приложена към обжалваното решение, следва да се приеме, че ЕЦБ не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела, че не се налага изслушване.
- 211 Освен това, като се има предвид, че критерият за добра репутация не е изпълнен, ЕЦБ не е разполагала с възможността да издаде разрешение за придобиване при определени условия. Следователно изслушване на жалбоподателите по този въпрос не би било от никаква полза.
- 212 Следователно седмото основание трябва да се отхвърли по същество.

По осмото основание: незаконосъобразност, изтъкната чрез възражение, на член 31, параграф 3 от Регламент № 468/2014

- 213 Чрез възражение по смисъла на член 277 ДФЕС жалбоподателите изтъкват незаконосъобразността на член 31, параграф 3 от Регламент № 468/2014 поради нарушение на правото на защита, гарантирано в член 41 от Хартата, и на общите принципи на правото, произтичащи от общите конституционни традиции на държавите членки.

- 214 Те поддържат, че предвиденият в член 31, параграф 3 от Регламент № 468/2014 тридневен срок за представяне на становище по проекта на решение не може да гарантира спазването на принципа на състезателност и ефективното упражняване на правото на изслушване относно фактите и твърденията за нарушения, които са в основата на решенията за придобиване на квалифицирани дялови участия.
- 215 В това отношение е важно да се припомни, че правото на защита, част от което е правото на изслушване, е сред основните права, които са неразделна част от правния ред на Съюза и са закрепени в Хартата (вж. в този смисъл решения от 23 септември 2015 г., *Cerafogli/ЕЦБ*, T-114/13 P, EU:T:2015:678, т. 32 и цитираната съдебна практика, и от 5 октомври 2016 г., *ECDC/CJ*, T-395/15 P, непубликувано, EU:T:2016:598, т. 53).
- 216 Правото на изслушване е защитено не само от членове 47 и 48 от Хартата, които гарантират зачитането на правото на защита, както и на правото на справедлив съдебен процес във всяко съдебно производство, но и от член 41 от нея, който гарантира правото на добра администрация. Така член 41, параграф 2 от Хартата предвижда, че правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушвано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него (вж. в този смисъл решение от 5 октомври 2016 г., *ECDC/CJ*, T-395/15 P, непубликувано, EU:T:2016:598, т. 54 и цитираната съдебна практика).
- 217 Това правото изисква всяко лице, спрямо което може да бъде издадено неблагоприятно за него решение, да получи възможност надлежно да изложи становището си относно фактите, обстоятелствата и документите, които са в негов ущърб, които обосновават спорното решение (вж. в този смисъл решения от 7 януари 2004 г., *Aalborg Portland и др./Комисия*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, EU:C:2004:6, т. 66, и от 19 януари 2016 г., *Mitsubishi Electric/Комисия*, T-409/12, EU:T:2016:17, т. 38). За тази цел то трябва да разполага с достатъчен срок (решение от 18 декември 2008 г., *Sorgoré*, C-349/07, EU:C:2008:746, т. 37).
- 218 Съгласно практиката на Съда основните права, каквото е зачитането на правото на защита, не са абсолютни и спрямо тях могат да се налагат ограничения, при условие че те действително отговарят на преследваните от разглежданата мярка цели от общ интерес и че не представляват по отношение на следваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираните по този начин права (решения от 18 март 2010 г., *Alassini и др.*, C-317/08—C-320/08, EU:C:2010:146, т. 63, от 10 септември 2013 г., *G. и R.*, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, т. 33, и от 26 септември 2013 г., *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, т. 84).
- 219 Що се отнася до правото на изслушване в процедурите за пруденциален надзор, член 31 от Регламент № 468/2014 предвижда, че преди ЕЦБ да може да приеме надзорно решение, което би засегнало неблагоприятно правата на страна, на същата трябва да се даде възможност да представи на ЕЦБ писмено становище относно фактите, възраженията и правните основания, относими към надзорното решение на ЕЦБ. Съгласно този член, ако счете за целесъобразно, ЕЦБ може също така да даде на страните възможността да изложат становище в заседание.

- 220 В член 31 от Регламент № 468/2014 е уточнено също, че в уведомлението, с което ЕЦБ дава на страните възможност да представят своето становище, се посочва основното съдържание на подготвяното надзорно решение на ЕЦБ и основните факти, възражения и правни основания, на които ЕЦБ възнамерява да основе решението си.
- 221 По-нататък член 31, параграф 3 от Регламент № 468/2014 предвижда, че срокът за представяне на писмените становища по принцип е две седмици и че по-специално в случаите, обхванати от членове 14 и 15 от Регламент № 1024/2013, този срок се съкращава до три работни дни. По искане на засегнатата страна ЕЦБ може да удължи срока при необходимост.
- 222 Така от съвместния прочит на член 31, параграф 3, трета алинея от Регламент № 468/2014 и на член 15 от Регламент № 1024/2013 следва, че кандидатът за приобретател на квалифицирано дялово участие има възможност да представи писменото си становище в срок до три дни след получаването на изложение, посочващо фактите, възраженията и правните основания, на които ЕЦБ възнамерява да основе своето решение.
- 223 Освен това съгласно член 22, параграф 1 от Директива 2013/36 задължение на кандидатите за приобретатели на квалифицирано дялово участие е да уведомят компетентните органи за планираното от тях придобиване и да предоставят относимата информация, свързана с това придобиване, за да може ЕЦБ да приеме решението си въз основа на представените от заявителя факти, обстоятелства и доказателства.
- 224 От тези разпоредби следва, че в надзорна процедура като разглежданата по настоящото дело различни правни средства позволяват да се гарантира зачитането на правото на изслушване на засегнатите страни.
- 225 Първо, засегнатите страни са длъжни да изложат обстоятелствата и доводите във връзка с искане за разрешение за квалифицирано дялово участие към момента на подаване на заявлението си.
- 226 Следователно още в заявлението си за разрешение за придобиване на квалифицирано дялово участие засегнатите лица могат да се позоват на всички необходими факти и обстоятелства за преценката на искането им.
- 227 Второ, в уведомлението, с което ЕЦБ трябва да даде на страните възможност да представят своето становище, трябва да се посочи основното съдържание на подготвяното надзорно решение и основните факти, възражения и правни основания, на които възнамерява да основе решението си. Това уведомяване дава също възможност на засегнатата страна да изложи надлежно становището си по обстоятелствата, които не са ѝ били известни, но и относно всички факти, обстоятелства и документи, които са в неин ущърб, които обосновават спорното решение, а също и да изтъкне своите доводи. Тази възможност може да бъде използвана от ЕЦБ и с оглед на това да се вземат предвид всички възражения, които засегнатите страни са изтъкнали в хода на административното производство, и да се разгледат задълбочено всички фактически и правни обстоятелства, които са послужили да се обоснове окончателното решение.

- 228 Трето, в случай че ЕЦБ възнамерява да основе решението си на неизвестни за заявителя фактически или правни съображения или на различни от представените от него доказателства, зачитането на правото на изслушване може да бъде гарантирано благодарение на възможността, с която разполага ЕЦБ, да организира заседание.
- 229 Впрочем тази възможност може да се използва и за задълбочено разглеждане на въпроси или възражения, повдигнати от засегнатата страна при подаване на заявлението ѝ да се разреши придобиване на квалифицирано дялово участие, и на всички обстоятелства, които могат да бъдат приети срещу нея, за да обоснове спорното решение.
- 230 При това положение, противно на твърденията на жалбоподателите, краткият срок, предвиден за представяне на становища по проекта на решение, преценен с оглед на различните процесуални правила, позволяващи на засегнатите страни да изразят становищата си по обстоятелствата, въз основа на които е прието обжалваното решение, не може да се счита за противоречащ на правото на изслушване. Това важи в още по-голяма степен, тъй като при необходимост този срок може да бъде удължен от ЕЦБ по искане на засегнатата страна.
- 231 Всъщност, тъй като съществуват редица процесуални правила, които дават възможност на засегнатите страни да бъдат изслушани, сред които е подаването на заявлението за разрешение за придобиване на квалифицирано дялово участие и възможността да се организира заседание, то правото им да представят становища по проекта на решение, се явява допълващо тези възможности и следователно тридневният срок за представяне на становища, който евентуално може да бъде удължен, трябва да се счита за достатъчен.
- 232 Впрочем ЕЦБ трябва да използва всички средства, с които разполага, за да осигури специално зачитането на правото на изслушване, което Общият съд следва да провери във всеки конкретен случай.
- 233 В това отношение трябва също така да се подчертае, че ограничаването на правото на изслушване, произтичащо от краткостта на предоставения съгласно член 31 от Регламент № 468/2014 срок за представяне на становища, преследва цели от общ интерес, че то не надхвърля необходимото за постигането на тези цели и че с оглед на преследваната цел и на другите налични процесуални правила не представлява непропорционална и нетърпима намеса, която засяга това право по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 218 по-горе.
- 234 Всъщност ограничената времева рамка на процедурата отговаря на необходимостта да не се забави приемането на решение относно планираното придобиване на квалифицирано дялово участие в кредитна институция, което може да има значителни финансови последици.
- 235 Освен това член 22, параграф 2, втора алинея от Директива 2013/36 предвижда, че процедурата по оценяване трябва да приключи в срок до 60 работни дни. Тази разпоредба вече се е съдържала в Директива 2007/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 септември 2007 година за изменение на Директива 92/49/ЕИО на Съвета и директиви 2002/83/ЕО, 2004/39/ЕО, 2005/68/ЕО и 2006/48/ЕО по отношение на процедурните правила и критериите за оценяване за предварителната оценка на придобиванията и увеличението

на участия във финансовия сектор (ОВ L 247, 2007 г., стр. 1), съображение 7 от която обосновава въвеждането на максимален 60-дневен срок за оценка с необходимостта да се гарантира яснотата и предвидимостта посочената процедура по оценяване.

- 236 Ето защо следва да се отхвърли възражението за незаконосъобразност на член 31 от Регламент № 468/2014, с мотива че този член, разглеждан във връзка с останалите разпоредби, уреждащи процедурата за разрешаване на придобиването на квалифицирани дялови участия, който дава възможност на засегнатите страни надлежно да изложат гледната си точка, не нарушава правото на изслушване на засегнатите лица, и следователно осмото основание трябва да се отхвърли.

По деветото основание: незаконосъобразност на подготвителните актове, приети от Централната банка на Италия

- 237 Деветото основание, повдигнато в хода на производството, се подразделя на шест части, които са съответно, първата, нарушение от страна на Централната банка на Италия на принципа на силата на пресъдено нещо, с която се ползва решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г., втората, липса или превишаване на правомощията на Централната банка на Италия, третата, нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на правна сигурност и на добра администрация, четвъртата, нарушение на правото на защита, на принципа на състезателното начало и на правото на справедлив процес, петата, нарушение на принципа на правна сигурност и непротивопоставимост на частните субекти на актове, които не са публикувани или преведени, и шестата, нарушение на принципа на пропорционалност, на законосъобразност и на обосноваване.
- 238 Жалбоподателите поддържат, че приетите от Централната банка на Италия подготвителни актове съдържат пороци, които могат да доведат до незаконосъобразност на обжалваното решение.
- 239 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.
- 240 С това основание жалбоподателите поддържат, че приетите от Централната банка на Италия подготвителни актове, по-специално решението за откриване на процедурата и предложението за решение, представено на ЕЦБ, съдържат пороци, които могат да доведат до незаконосъобразност на обжалваното решение.
- 241 Това основание е повдигнато след постановяването на решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023).
- 242 В решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023) Съдът е приел, от една страна, че член 263 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не позволява националните юрисдикции да упражнят контрол за законосъобразност върху актовете за започване, подготовка или за изготвяне на необвързващо предложение, приети от националните компетентни органи в рамките на процедурата, предвидена в членове 22 и 23 от Директива 2013/36 и в член 4, параграф 1, буква в) и в член 15 от Регламент № 1024/2013, както и в членове 85—87 от Регламент № 468/2014 (вж. диспозитива на посоченото решение).

- 243 В решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023) Съдът е постановил, от друга страна, че подобен случай, в който правото на Съюза не цели да установи поделение между два вида компетентност, едната — национална, а другата — на Съюза, които биха имали отделни предмети, а напротив, установява изключително правомощие за вземане на решение в полза на институцията на Съюза, съдът на Съюза на основание изключителната си компетентност да осъществява контрол за законосъобразност върху актовете на Съюза съгласно член 263 ДФЕС трябва да се произнесе по законосъобразността на окончателното решение, прието от съответната институция на Съюза, и да разгледа, с оглед гарантиране на ефективна съдебна защита на заинтересованите лица, евентуалните пороци на подготвителните актове или на предложенията на националните органи, които биха били от естество да засегнат валидността на окончателното решение (вж. т. 44 и диспозитива на посоченото решение).
- 244 Като се има предвид, че това правно основание е представено след подаването на жалбата, следва да се провери дали, както изтъкват ЕЦБ и Комисията, това ново основание трябва да се приеме за недопустимо.
- 245 За да обосноват допустимостта на това основание, жалбоподателите твърдят, че то е тясно свързано с основанията и доводите на жалбата и че решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023), е правно обстоятелство, настъпило в хода на производството.
- 246 На първо място, важно е да се отбележи, че в жалбата жалбоподателите не изтъкват никакво правно основание или довод, изведен от незаконосъобразността на подготвителните актове, приети от Централната банка на Италия.
- 247 Освен това, доколкото с основанията на жалбата се цели да се докаже незаконосъобразността на обжалваното решение, не може да се приеме, че това ново основание, което се отнася до подготвителните актове на Централната банка на Италия, има достатъчно тясна връзка с посочените основания, тъй като те се отнасят изключително до акт на правото на Съюза и следователно имат различен предмет.
- 248 Освен това фактът, че като приложения към жалбата са представени документите от жалбите по националното право срещу подготвителните актове на Централната банка на Италия, не е достатъчен, за да се приеме, че това основание, което преследва същата цел като тези жалби по националното право, вече е било повдигнато на етапа на жалбата.
- 249 Всъщност Общият съд не е длъжен да изследва и установява сред приложенията основанията и доводите, на които би могъл да приеме, че се основава жалбата, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (решения от 7 ноември 1997 г., *Cipeke/Комисия*, T-84/96, EU:T:1997:174, т. 34, и от 21 март 2002 г., *Joynson/Комисия*, T-231/99, EU:T:2002:84, т. 154).
- 250 На второ място, жалбоподателите твърдят, че решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023), трябва да се счита за правно обстоятелство, установено в хода на производството, което следователно трябвало да обоснове въвеждането на нови основания в съответствие с член 84, параграф 1 от Процедурния правилник.

- 251 В тази насока от съдебната практика следва, че съдебното решение, което просто потвърждава правно положение, известно на жалбоподателя към момента на подаване от него на жалбата, не може да се смята за обстоятелство, което позволява да бъде изложено ново основание (вж. в този смисъл решения от 14 октомври 2014 г., *Вуопо и др./Комисия*, C-12/13 P и C-13/13 P, EU:C:2014:2284, т. 58 и 60, и от 20 септември 2018 г., *Испания/Комисия*, C-114/17 P, EU:C:2018:753, т. 39).
- 252 Съгласно трайно установената съдебна практика обаче постановеното в производство по преюдициално запитване решение има не конститутивно, а чисто декларативно действие, като последица от което то има обратна сила от датата на влизане в сила на тълкуваната норма (вж. решение от 8 септември 2011 г., *Q-Beef и Bosschaert*, C-89/10 и C-96/10, EU:C:2011:555, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 253 В това отношение може да се подчертае, че Съдът не е решил да ограничи във времето действието на решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023), така че тази трайно установена съдебна практика е напълно приложима.
- 254 От това следва, че последиците, произтичащи от даденото от Съда тълкуването на член 263 ДФЕС в решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023), възникват от датата на влизане в сила на този член.
- 255 В същия смисъл Общият съд вече е приел, че решение, постановено в хода на производството, не може да се изтъква като ново обстоятелство, тъй като това решение по принцип дава само тълкуване *ex tunc* на правото на Съюза (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 27 февруари 1997 г., *FFSA и др./Комисия*, T-106/95, EU:T:1997:23, т. 57).
- 256 Ето защо направеното от Съда тълкуване трябва да се счита за известно на жалбоподателите към момента на предявяване на жалбата им по силата на принципа, че всеки е длъжен да познава закона (вж. в този смисъл решение от 12 юли 1989 г., *Binder*, 161/88, EU:C:1989:312, т. 19, и определение от 22 юни 2009 г., *Nijs/Сметна палата*, T-371/08 P, EU:T:2009:215, т. 28).
- 257 При тези условия решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023) не може да се счита за установено в хода на производството правно обстоятелство по смисъла на член 84, параграф 1 от Процедурния правилник.
- 258 Следователно деветото основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

По десетото основание: незаконосъобразност, изтъкната чрез възражение по смисъла на член 277 ДФЕС, на член 4, параграф 3 и на член 15 от Регламент № 1024/2013

- 259 С десетото основание, повдигнато в хода на производството, жалбоподателите правят възражение за незаконосъобразност на член 4, параграф 3 и член 15 от Регламент № 1024/2013, доколкото направеното с тези разпоредби препращане към националното право и изключителната компетентност на съда на Съюза да упражнява контрол за законосъобразност на националните подготвителни актове, произтичащи от решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023), водят до нарушение на правото на ефективна съдебна защита.

- 260 Според жалбоподателите по същество е нарушено правото на ефективна съдебна защита, тъй като тази система би възпрепятствала предвидения в италианското конституционно право контрол *in concreto* на конституционосъобразността на националните подготвителни актове, за което съдът на Съюза не е компетентен. Следователно тези актове не подлежат на никакъв контрол за конституционосъобразност, тъй като съдът на Съюза не можел да упражнява контрол за съответствието им с италианската конституция и не можел да сезира Corte costituzionale (Конституционен съд, Италия) за тази цел.
- 261 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва тези доводи.
- 262 След като това правно основание е представено след подаването на жалбата, следва да се провери дали, както изтъкват ЕЦБ и Комисията, това ново основание трябва да се приеме за недопустимо.
- 263 Що се отнася, на първо място, до наличието на достатъчно тясна връзка между това основание и основанията или доводите на жалбата, следва да се констатира, че жалбата не съдържа никакво правно основание или довод, изведен от незаконосъобразността на член 4, параграф 3 и на член 15 от Регламент № 1024/2013.
- 264 Доколкото само осмото основание се състои във възражение за незаконосъобразност и се отнася до член 31, параграф 3 от Регламент № 468/2014, не може да се приеме, че това ново основание, което се отнася до други членове, има достатъчно тясна връзка с основанията по жалбата.
- 265 На второ място, поради изложените в точки 251—257 по-горе съображения решение от 19 декември 2018 г., *Berlusconi и Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023), не може да се счита за правно обстоятелство, установено в хода на производството по смисъла на член 84 от Процедурния правилник.
- 266 Следователно десетото основание трябва да се остави без разглеждане като недопустимо.

По новите доказателствени искания на жалбоподателите и на ЕЦБ

- 267 Най-напред следва да се припомни, че член 85, параграф 3 от Процедурния правилник гласи, че „[п]о изключение главните страни могат да представят доказателства и да правят доказателствени искания преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, при условие че късното им представяне и поискване бъде мотивирано“.
- 268 На първо място, на 17 юли 2021 г. жалбоподателите искат от Общия съд да приложи към преписката по делото жалбата на г-н Berlusconi пред Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“), заведена под номер 8683/14 от 28 декември 2013 г., писмото на ЕСПЧ от 3 май 2021 г., с което тази жалба се съобщава на италианското правителство, както и изложение на свързаните с това дело факти и въпроси от ЕСПЧ от 17 май 2021 г.
- 269 Те са мотивирали представянето на тези доказателства по същество с връзката между обжалваното решение, което се основава по-специално на осъждането на г-н Berlusconi за престъплението данъчна измама, и това производство пред ЕСПЧ, чиято цел е да оспори производството, приключило с постановяването на тази присъда.

- 270 Запитани в съдебното заседание, ЕЦБ и Комисията не възразяват срещу прилагането на тези документи към преписката.
- 271 В това отношение следва да се констатира, от една страна, че жалбата на г-н Berlusconi пред ЕСПЧ, регистрирана под номер 8683/14 от 28 декември 2013 г., предхожда подаването на настоящата жалба и че жалбоподателите не представят никакво доказателство, за да обосноват късното представяне на този документ.
- 272 Следователно този документ трябва да се отхвърли като недопустим.
- 273 От друга страна, писмото на ЕСПЧ от 3 май 2021 г., с което жалбата се съобщава на италианското правителство, както и изложението на свързаните с това дело факти и въпроси от ЕСПЧ от 17 май 2021 г. следват края на писмената фаза на производството, така че закъснението при представянето им може да се счита за обосновано.
- 274 Следователно тези доказателства трябва да се приемат за допустими.
- 275 Както обаче следва от точки 138—142 по-горе, жалбоподателите не са повдигнали никакво основание в жалбата, с което да оспорят преценката на ЕЦБ относно разглежданото осъждане.
- 276 От това следва, че тези обстоятелства са неотносими към настоящата жалба.
- 277 На второ място, на 17 юли 2021 г. жалбоподателите искат от Общия съд да приложи към преписката по делото решение № 10355/2021 на Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд) от 9 март 2021 г., с което се отхвърля жалбата им срещу решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 май 2019 г., с което този съд обявява за недопустими исковете за изпълнение на решение № 882 на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 3 март 2016 г. в приложение на решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023).
- 278 Запитани в съдебното заседание, ЕЦБ и Комисията не се противопоставят на прилагането към преписката по делото на решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023).
- 279 Тъй като това решение е постановено след датата на приключване на писмената фаза на производството, следва да се приеме, че късното му представяне от жалбоподателите е обосновано и следователно този документ е допустим.
- 280 Жалбоподателите обаче не представят никакво обяснение или довод, които да докажат връзката между решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023) и основанията, изтъкнати в рамките на настоящата жалба. Освен това посоченото решение не подкрепя нито един довод или основание на жалбоподателите.
- 281 Следователно то е неотносимо към настоящата жалба.
- 282 На трето място, на 6 август 2021 г. жалбоподателите искат от Общия съд да приложи към преписката по делото жалбата на г-н Berlusconi до ЕСПЧ, заведена под номер 23554/14 от 13 март 2014 г., писмото на ЕСПЧ от 3 май 2021 г., с което на италианското правителство

се съобщава жалбата, изложението на свързаните с това дело факти и въпроси от ЕСПЧ от 6 април 2021 г. и писмената защита, представена от италианското правителство по същото дело на 26 юли 2021 г.

- 283 Те обосновават представянето на тези доказателства с тясната връзка между настоящата жалба и това дело пред ЕСПЧ, която се отнася до граждански спор, в който жалбоподателите по същество неоснователно били обявени за носещи гражданска отговорност за извършването на корупционни деяния, като същевременно г-н Berlusconi не е бил осъден в наказателното производство за тези деяния.
- 284 Запитани в съдебното заседание, ЕЦБ и Комисията не се противопоставят на прилагането към преписката по делото на тези доказателства.
- 285 В това отношение следва да се констатира, от една страна, че жалбата на г-н Berlusconi пред ЕСПЧ, регистрирана под номер 23554/14 от 13 март 2014 г., предхожда подаването на настоящата жалба и че жалбоподателите не представят никакво доказателство, за да обосноват късното представяне на този документ.
- 286 Следователно този документ трябва да се отхвърли като недопустим.
- 287 От друга страна, писмото на ЕСПЧ от 3 май 2021 г., с което жалбата се съобщава на италианското правителство, изложението на свързаните с това дело факти и въпроси от ЕСПЧ от 6 април 2021 г. и писмената защита, представена от италианското правителство по това дело на 26 юли 2021 г., следват края на писмената фаза на производството, поради което късното им представяне е обосновано.
- 288 Следователно тези доказателства трябва да се приемат за допустими.
- 289 Жалбоподателите обаче не изтъкват никакво основание в жалбата, с което да оспорят преценката на ЕЦБ по отношение на този граждански спор.
- 290 От това следва, че тези обстоятелства са неотнормими към настоящата жалба.
- 291 На четвърто място, на 10 септември 2021 г. ЕЦБ иска от Общия съд да приложи към преписката по делото решението на Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд) № 21970/21 от 30 юли 2021 г., с мотива че това решение по същество потвърждава тълкуването ѝ на последиците от сливането по италианското право.
- 292 Запитани по време на съдебното заседание, жалбоподателите не възразяват срещу прилагането на решение № 21970/21 от 30 юли 2021 г. на Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд).
- 293 В случая, тъй като решение № 21970/21 от 30 юли 2021 г. на Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд) е постановено след датата на приключване на писмената фаза на производството, следва да се приеме, че късното му представяне от ЕЦБ е обосновано и следователно това ново доказателствено искане е допустимо.
- 294 Както следва обаче от точки 87—89 по-горе, за целите на прилагането на членове 22 и 23 от Директива 2013/36 последиците от разглежданото сливане трябва да се тълкуват съгласно правото на Съюза.

- 295 От това следва, че решение № 21970/21 от 30 юли 2021 г. на Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд) е неотнормимо към настоящата жалба.
- 296 Поради това жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

IV. По разноските

- 297 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да понесат съдебните разноски на ЕЦБ в съответствие с нейното искане.
- 298 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Комисията трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения,

ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest) и г-н Silvio Berlusconi да понесат, наред с направените от тях разноски, и разноските, направени от Европейската централна банка (ЕЦБ).**
- 3) **Европейската комисия понася направените от нея разноски.**

Papasavvas

Buttigieg

Schalin

Costeira

Корнезов

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 май 2022 година.

Подписи.